

Spørgsmaalet er da, om den foreslaaede Ordning, hvorefter praktisk talt alle ikke helt unge procederende Sagførere ved Landsretten skal kunne møde for Højesteret, naar de har været engageret i Sagen ved Landsretten, vil være gavnlig for Sagernes Behandling i Højesteret.

Betydningen af en rationel Ordning af Proceduren i første Instans ligger vel navnlig deri, at jo bedre Ordningen er, des færre Domme vil der blive appelleret. Sagernes Antal i Landsretterne (Sø- og Handelsretten) er meget stort, der er mange smaa eller klare Sager imellem, og i de fleste Sager vil Parterne lade det bero ved den afsagte Dom.

Men selv under den bedste første Instans Ordning vil dog altid et betydeligt Antal Domme blive appelleret til Højesteret, og det er klart, at det gennemgaaende vil være de vanskeligste Sager, der paaankes.

Til at bedømme disse sker der altsaa en Udvælgelse af de bedst kvalificerede Dommere. Bør man da ikke foretage en tilsvarende Udvælgelse af de bedst kvalificerede Sagførere for ogsaa for Advokatens Vedkommende at opnaa den bedst mulige Garanti for Sagernes rigtige Afgørelse?

Det er vor Opfattelse, at det vilde være uforsvarligt at sænke Kravene til Advokaturen i Højesteret.

Det er af meget stor Betydning for de retsøgende Parter, at Advokatens Stilling overfor Højesteret ikke svækkes, og at Sagføreren ogsaa i Højesteret kan hævde Parternes Standpunkter med Kraft og Autoritet; men dette naas bedst af den, der gennem aarelang Erfaring er fortrolig med dette særlige Omraade af Sagførergeringen. Vi henviser herved til Højesteretsdommer E. Altens under Forhandlingerne paa det 14de nordiske Juristmøde (København 1928 p. 19) givne Redegørelse for Forholdene i Norges Højesteret, hvor det i Forbindelse med en Omtale af Proceduren i denne Ret udtales:

»I Danmark går det bedre fordi man har så få og sterkt beskjeftigede høiesterrettssakførere. Men hos oss, med det store antall høiesterrettssakførere, får de enkelte sakførere ikke den tilstrekkelige øvelse og ikke det nødvendige kjennskap til hvad der virker på Høiesterett; de procederer ofte sakerne med alt for stor vidtløftighet og langsomhet, og dessuten er processledelsen fra rettens side fra gammel tid av svak.«

I Tilslutning hertil ønsker vi at fremhæve at Norges Højesteret for ca. to Aar siden vedtog fremtidig at *skærpe Prøven* for Højesteret meget betydeligt, og der foreligger os bekendt intet om, at Norges Højesteret, der herved utvivlsomt har taget Danmarks Højesteret til Forbillede, skulde praktisere den nye Fremgangsmaade mindre strengt end Danmarks Højesteret.

Det er endvidere af den største Betydning for de retsøgende Parter, at de er *lige* repræsenterede netop i sidste Instans. Brister det her i Dygtighed for den ene Parts Repræsentant, kan der — uden at der senere kan raades Bod derpaa — tilføjes Parten uoprettelig Skade. Thi Arbejdet med at skaffe Sagen alsidig oplyst paahviler ogsaa i sidste Instans Sagførerne, og derved kommer den endelige Doms Udfald paa mange Maader til at bero paa disses personlige Indsats.

Disse Krav om Sagførernes Dygtighed og *lige* Dygtighed til at udføre Arbejdet i Højesteret kan ikke opfyldes, hvis de foreslaaede Ændringer gennemføres.

Dette følger for det første af, at Landsretsprøven paa Grund af det meget store Antal Sager og disses meget uensartede Karakter ikke kan være synderlig streng.

Men det følger endvidere af, at Procedurearbejdet i Højesteret er væsensforskelligt fra Arbejdet i Landsretten.

Vi tager herved ikke Standpunkt til, om Arbejdet i Landsretten eller i Højesteret er det »vanskeligste«. At være Forsvarer i en vanskelig Nævningesag stiller utvivlsomt,